

Sygn. akt III CZ 65/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa R. K. i E. K.

przeciwko W. B.

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego po stronie pozwanego - Firmy
Handlowo-Uslugowej G. & S. sp. j. w Z.

o nakazanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 września 2012 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 9 maja 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 9 maja 2012 r. w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego w ten sposób, że na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielił i zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 690 złotych oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.

W zażaleniu na to postanowienie powodowie zarzucili naruszenie art. 386 § 4 w zw. z art. 397 § 2, art. 100 k.p.c. i art. 328 § 2 i wnieśli o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Prawidłowość rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego jest przedmiotem ponownej kontroli Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy uchylając poprzednie postanowienie Sądu Okręgowego i przekazując sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania wskazał, że wyjaśnienia wymaga kwestia, czy powodowie istotnie ulegli jedynie w nieznaczej części swego żądania. Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Okręgowy, mając na uwadze zakres zmiany wyroku sądu pierwszej instancji dokonanej przez sąd drugiej instancji, przyznał rację pozwanemu, że powodowie wygrali postępowanie apelacyjne w 40%. W konsekwencji uznał, że zważywszy na poniesienie przez nich kosztów tego postępowania w kwocie 1200 zł i przez pozwanego w kwocie 1950 zł, po wzajemnym rozliczeniu powodowie powinni zwrócić pozwanemu kwotę 690 zł.

Nietrafny są zarzuty naruszenia art. 328 § 1 k.p.c. oraz art. 386 § 4 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Pewna lakoniczność uzasadnienia sama przez się nie jest równoznaczna z naruszeniem tych przepisów, skoro uzasadnienie zawiera wymagane elementy i pozwala na poddanie zaskarżonego postanowienia kontroli w postępowaniu zażaleniowym z punktu widzenia zarzutu naruszenia art. 100 k.p.c. podniesionego przez skarżących.

Sąd Okręgowy podzielił wprawdzie stanowisko pozwanego co do oceny zakresu, w jakim powodowie wygrali proces, niemniej odwołał się do zakresu dokonanej zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji. Merytoryczna ocena roszczenia powoda pozostawała w gestii Sądu rozpoznającego apelację, a zatem decydujący jest zakres zaskarżenia i dokonanej zmiany oraz motywy tego rozstrzygnięcia. Wbrew twierdzeniom skarżących pozwany, zaskarżając wyrok w całości, podniósł w apelacji także argumenty co do wadliwości rozstrzygnięcia nakazującego lakierowanie całej powłoki lakierowej, kwestionując obowiązek lakierowania powłoki wewnątrz pojazdu oraz drzwi lewych tylnych. Sentencja wyroku oraz motywy sądu odwoławczego wskazują, że uznał on za nieuzasadnione lakierowanie powierzchni powłoki wewnątrz pojazdu i płyty podłogowej oraz drzwi lewych tylnych. W toku procesu nie była określana, z uwagi na treść żądania, wartość kosztów lakierowania poszczególnych elementów pojazdu. Określenie zatem proporcji, w jakich strony wygrały proces, musi mieć odniesienie do uwzględnionego zakresu naprawy co, jak należy sądzić, nie pozostało bez wpływu na treść ugody zawartej pomiędzy stronami po zakończeniu procesu, określającej jako ekwiwalent orzeczonych kosztów naprawy kwotę 3500 złotych.

Zważywszy na powyższe orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.